

 Kareem Abdul-Jabbar je najbolji strijelac NBA lige svih vremena. Tokom 20 sezona u NBA ligi, osvojio je šest prvenstava i šest puta je proglašen najboljim igračem lige. Sa AJB prenosimo dirljivi tekst koji je napisao i koji vrijedi pročitati u cijelosti.

Prelaz sa Lewa na Kareema nije bila puka promjena naziva brenda slavne ličnosti kao Sean Combs u Puff Daddy, pa u P. Diddy ve? transformacija srca, uma i duše. Nekada sam bio Lew Alcindor, blijedi odraz onoga što je bijela Amerika od mene o?ekivala. Sada sam Kareem Abdul-Jabbar, odraz svoje afri?ke historije, kulture i vjerovanja.

Prelazak s jedne na drugu vjeru za ve?inu ljudi je privatna stvar, koja zahtijeva intenzivno preispitivanje savjesti. Ali, kada ste poznati, to postaje javni spektakl, o kojem svi raspravljaju. A kada pre?ete na nepoznatu ili nepopularnu religiju, onda primete kritike na račun svoje inteligencije, osje?aja patriotizma i zdravog razuma. Ja to najbolje znam. Iako sam postao musliman prije više od 40 godina, i dalje branim taj izbor.

S islamom sam se upoznao kao bruc? na Univerzitetu UCLA. Iako sam ve? bio stekao odre?enu slavu u dr?avi kao košarka?, silno sam se trudio da zadr?im privatnost. Slava je ?inila da se osje?am nervozno i neugodno. Bio sam jo? mlad, pa nisam mogao rije?ima iskazati zašto sam se osje?ao tako stidljivo u centru pa?nje. Tokom narednih nekoliko godina po?injem to bolje shvatati.

Suzdr?an sam bio dijelom i zato što sam osje?ao da osoba koju je javnost slavila, nisam bio ja. Ne samo da sam imao uobi?ajene tinejd?erske probleme i nedoumice, nego sam jo? i igrao za najbolji fakultetski košarkaški tim u dr?avi i poku?avao sam uporedo studirati. Dodajte tome i te?inu ?injenice da sam bio crnac u Americi 1966. i 1967. godine, kada je James Meredith napadnut iz zasjede dok je marširao Missisippijem, kada je osnovana organizacija Stranka crnih pantera, Thurgood Marshall imenovan za sudiju Vrhovnog suda kao prvi Afroamerikanac na toj poziciji i kada su u rasnom neredu u Detroitu stradale 43 osobe, 1.189 ih je povrije?eno i uništeno je više od 2.000 zgrada.

Shvatio sam da Lew Alcindor za koga su svi navijali nije osoba koju zami?ljaju. Oni su ?eljeli da ja budem nedvojen primjer rasne jednakosti. Primjer kako bilo ko iz bilo koje sredine ? bez obzira na rasu, religiju ili ekonomsku situaciju ? mo?e ostvariti ameri?ki san. Njima sam ja bio ?ivi dokaz da je rasizam mit.

Pobuna nije opcija

Ja sam bio pametniji. Moja visina od preko dva metra i atletska gra?a su me doveli do pozicije na kojoj sam bio, a ne jednake ?anse. Me?utim, ja sam se tako?er borio sa strogim odgojem da poku?am zadovoljiti autoritete. Moj otac je bio policajac i imao je svoj set pravila, poha?ao sam katoli?ku ?kolu sa sve?enicima i opaticama koji su imali jo? više pravila, igrao sam košarku s trenerima koji su imali ?ak više pravila. Pobuna nije bila opcija.

Ipak sam bio nezadovoljan. S obzirom da sam odrastao u 60-im, nisam bio izložen velikom broju uzora me?u crncima. Divio sam se Martinu Lutheru Kingu Jr., zbog njegove nesebi?ne hrabrosti, i Shaftu, jer je sudio sve protivnike i osvojio djevojku. S druge strane, izgledalo je da bijela javnost smatra da crnci nisu dobri ljudi. Oni su bili ili siromašni potla?eni ljudi, koji su tražili pomo? bijelaca da dobiju prava koja su im pripadala, ili radikalni izaziva?i nevolja, koji su ?eljeli bijelcima oduzeti domove, radna mjesta i k?erke.

□ Dobri

crnci su bili sretni zabavljajući u čou biznisu ili u sportovima i od njih se očekivalo da iskazuju zahvalnost jer su imali sreće. Ja sam znao da je ovakva stvarnost nekako bila pogrešna i da se nešto moralo promijeniti, samo nisam znao šta je to sve značilo za mene.

Moje početno buđenje veći dijelom bilo je posljedica čitanja Autobiografije Malcolma X dok sam bio bruc. Pačnju mi je zaokupila Malcolmova priča o tome kako je on shvatio da je črtva institucionaliziranog rasizma i prije nego je zaista dospio u zatvor. Upravo tako sam se i ja osjećao: zarobljen slikom sebe kakav sam trebao biti.

Prva stvar koju je on uradio je ostavljanje kršćanske religije u kojoj su ga roditelji odgojili i proučavanje islama. Za njega je kršćanstvo bilo osnova na kojoj počiva bijela kultura odgovorna za porobljavanje crnaca i podržavanje rasizma koji je proćimao društvo. Njegova porodica bila je meta napada Ku Klux Klana, koji je propovijedao kršćanstvo, a kuću im je spalila grupa Crna legija, ogranak organizacije Ku Klux Klan.

Platio sam cijenu

Preobrazba Malcolma X od sitnog kriminalca u političkog lidera inspirirala me da malo pažljivije osmotrim svoj odgoj i nagnala me da razmišljam dublje o svom identitetu. Islam mu je pomagao da nađe pravog sebe i pružio mu je snagu ne samo da se suoči s neprijateljstvom crnaca i bijelaca, već i da se bori za društvenu pravdu. Počeo sam proučavati Kur'an.

Ova odluka me odvela na nepovratni put duhovnog ispunjenja. No, to definitivno nije bio put bez prepreka. Na tom sam putu pravio ozbiljne greške. A onda, opet, možda put i ne treba biti lagan; možda i treba biti ispunjen preprekama i zaobilaznicama i lažnim otkrićima, da bi izazvao i izbrusio naša ubjeđenja. Kako je rekao Malcolm X: "Valjda uvijek ima pravo napraviti budalu od sebe ako je spreman platiti cijenu."

Kao što sam rekao ranije, odgojen sam da poštujem pravila i posebno one koji su provodili pravila, kao što su učitelji, propovjednici i treneri. Uvijek sam bio izuzetan učenik, pa sam, kada sam htio saznati više o islamu, pronačao učitelja u Hammasu Abdul-Khaalisu. Tokom godina kada sam igrao za Milwaukee Buckse, Hammasova verzija islama mi je bila radosno otkriće. Onda sam 1971, sa 24 godine, prečao na islam i postao Kareem Abdul-Jabbar (što u prevodu znači "plemeniti, rob Svemogućeg").

Pitanje koje mi često postavljaju je zašto sam morao odabrati religiju koja je tako strana američkoj kulturi i ime koje je tako teško za izgovoriti. Neki su fanovi ovu promjenu shvatili veoma lično, kao da sam im bombardirao crkvu, istovremeno cijepajući američku zastavu. Ja sam, zapravo, odbacivao religiju koja je bila tako strana mojoj američkoj kulturi i prihvatao sam onu koja je bila dio mog naslijeđa kao crnog Afrikanca. (Procjenjuje se da je među robovima dovedenim iz Afrike bilo 15 do 30 posto muslimana.)

Fanovi su mislili da sam se pridružio američkom islamskom pokretu Nacija islama, koji je osnovan u Detroitu 30-ih godina prošlog stoljeća. Iako je na mene umnogome utjecao Malcolm X, vođa ovog pokreta, odlučio sam da se neću pridružiti ovoj organizaciji, jer sam se želio fokusirati više na duhovne aspekte, a ne političke. Nakon izvjesnog vremena, Malcolm je odbacio ovu grupu malo prije nego su tri njena člana izvršila atentat na njega.

Zauvijek timski igrač

Mojim roditeljima se nije dopao moj prelazak na drugu vjeru. Iako nisu bili strogi katolici, odgojili su me da vjerujem u kršćanstvo kao u svetu istinu. Ali, što sam više proučavao historiju, to je sve više raslo razočarenje u ulogu kršćanstva u tlačenju mog naroda. Znao sam,

naravno, da je na Drugom vatikanskom vijeću 1965. godine ropstvo proglašeno sramotom, koja je uvreda Bogu i otrov za društvo. Ali, za mene je to bilo premalo i prekasno. Neuspjeh Crkve da iskoristi svoju moć i utjecaj da zaustavi ropstvo, umjesto što ga opravdava, jer ga na neki način povezuje s prvim grijehom, ljutio me je. Papine bule (npr. "Dum Diversas" i "Romanus Pontifex") osudile su porobljavanje domorodačkog stanovništva i kraću njihove zemlje.

Iako shvatam da su brojni kršćani riskirali živote i porodice da bi se borili protiv ropstva i da ono bez njih ne bi bilo okončano, teško mi je da se povećem s kulturnim institucijama koje su odlučile zatvoriti oči pred tako gnusnim ponašanjem koje direktno krši njihova najsvetija vjerovanja.

Promjena imena bila je nastavak mog žina odbacivanja svih stvari u mom životu koje su imale veze s porobljavanjem moje porodice i mog naroda. Alcindor je bio francuski vlasnik plantaže u Francuskoj Zapadnoj Indiji, u čijem su vlasništvu bili moji preci. Moji preci su bili pripadnici naroda Yoruba iz današnje Nigerije. Zadržavanje imena robovlasnika koji je posjedovao moju porodicu izgledalo je nekako kao nepoštovanje prema njima. Njegovo ime mi je bilo poput utisnutog ožiljka srama.

Moja posvećenost islamu bila je apsolutna. Šak sam pristao oženiti djevojku koju mi je Hammas predložio, iako sam mnogo volio drugu ženu. Zauvijek timski igrač, radio sam ono što je trener Hammas preporučivao. Također sam poslušao njegov savjet te na vjenčanje nisam pozvao roditelje i grešaka koju sam ispravljao duže od deset godina. Iako sam sumnjao u neke od Hammasovih uputa, racionalizacijom sam otklanjao sumnje zbog velikog duhovnog ispunjenja koje sam doživljavao.

Ali, konačno je izronio moj nezavisni duh. Krenuo sam sam da istražujem, jer me nije zadovoljilo da svo zanje o vjeri stišem samo od jednog čovjeka. Uskoro sam otkrio da se ne slažem s nekim od Hammasovih učenja o Kur'anu i naći putevi su se razili. Godine 1973. otputovao sam u Saudijsku Arabiju i Libiju, da naužim arapski jezik u dovoljnoj mjeri da mogu sam proučavati Kur'an. S ovog hoda sam se vratio s pojačanim ubježenjima i obnovljenom vjerom.

Nije lako biti zelen

Od te godine pa do danas nikada nisam posumnjao niti zašalio zbog svoje odluke da prešem na islam. Kada se osvrnem na to vrijeme, volio bih da sam to mogao uraditi u većoj privatnosti, bez velikog publiciteta i zbrke koji su uslijedili. Ali, u to vrijeme sam i ja dodao svoj glas pokretu za građanska prava, odbacivši naslijeđe ropstva i vjerskih institucija koje su ga podržavale. To ga je učinilo u većoj mjeri političkim nego što sam namjeravao i odvratilo pažnju od onog što je, za mene, u daleko većoj mjeri bilo lično putovanje.

Mnogi se ljudi rode kao pripadnici svoje religije. Za njih je to uglavnom pitanje naslijeđa i pogodnosti. Njihovo vjerovanje zasnovano je na vjeri, ne samo na učenjima te religije, već i na prihvatanju te religije od svoje porodice i kulture. Za osobu koja promijeni vjeru, vjera je stvar vrstog ubježenja i prkosa. Naše vjerovanje zasnovano je na kombinaciji vjere i logike, jer nam je potreban snažan razlog da napustimo svoje porodice i zajednicu da bismo prihvatili uvjerenja koja su strana i jednom i drugom. Prelazak na drugu vjeru je rizičan poduhvat, jer može rezultirati gubitkom porodice, prijatelja i podrške zajednice.

Neki fanovi me i dalje zovu Lew, a onda izgledaju iznervirano kada ne obratim pažnju na njih. To je kao da me doživljavaju kao figuricu akcionog junaka, koja postoji samo da bi ukrasila njihov svijet onako kako oni smatraju prikladnim, a ne kao pojedinca

koji ima svoj život.

Jedan svijet ne mora podrazumijevati jednu religiju, samo jednu vjeru u život u miru.

Poznato je da se abac Kermit pokušao rekavši: "Nije lako biti zelen." Neka pokuša biti musliman u Americi. Prema anketi koju je proveo Istraživački centar Pew o stavovima spram glavnih vjerskih grupa, američka javnost ima najmanje obzira prema muslimanima – malo manje nego prema ateistima – iako je po broju pripadnika islam na trećem mjestu u Americi. Napadi, terorizam i nehumani postupci koje su počinili oni koji tvrde da su muslimani, učinili su da nas se ostatak svijeta boji. Bez poznavanja miroljubivih praksi većine među 1,6 milijardi muslimana u svijetu oni vide samo najgore primjere.

Jedan dio mog prelaska na islam je i prihvatanje odgovornosti da podučim druge o svojoj religiji, ne da bi ih preveo na islam, već da živim s njima u međusobnom poštovanju, podršci i miru. Jedan svijet ne mora podrazumijevati jednu religiju, samo jednu vjeru u život u miru.

(Doznajemo.com/[AJB](http://balkans.aljazeera.net/vijesti/kareem-abdul-jabbar-zasto-sam-presao-na-islam))